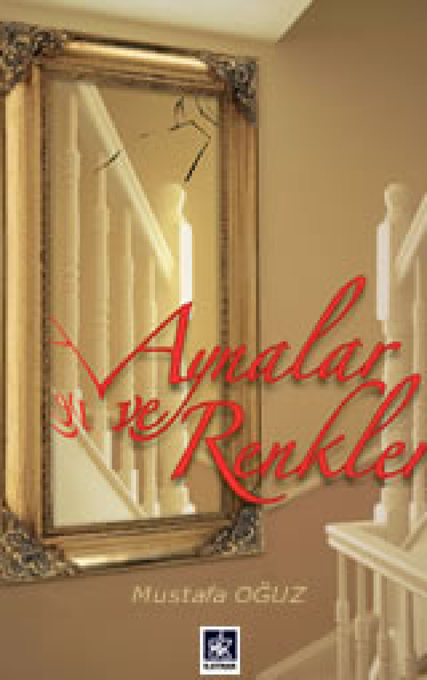

Aynalar ve Renkler
Mustafa OĞUZ

AYNALAR VE RENKLER

Mustafa OĞUZ

Mustafa Oğuz

1969 Erdemli - Limonlu doğumlu. 9 Eylül Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. Fakülte yıllarında Kırkikindi dergisinin yayın ekibinde bulundu. İlk yazı ve şiirleri bu dergide yayınlandı. Yurtiçinde ve dışında eğitimci olarak görev yaptı. 2002'de Gonca dergisi yayın ekibine katıldı. Gonca kitaplarında ve dergide editör olarak görev yaptı. Yitik Düşler dergisinin yayın kurulunda bulundu. Yazı ve şiirleri, Zaman ve Yeni Şafak gazeteleri ile Yedi İklim, Dergâh, Kayıtlar, İkindiyazıları, Kardelen, Dergibi, Martı, Darvakit, Şiir Ülkesi, Budala, Eski, Ayvakti, Yağmur, Sızıntı, Gonca, Mor Taka ve Yitik Düşler dergilerinde yayınlandı.

Yayınlanmış eserleri:

Gül Çağıran Çocuk, Şehrin Hâkimi, Gül Şehir, Ramazan Çiçeği, Cennetlik Anne.

Aynalar ve Renkler

AYNALAR VE RENKLER

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Kapak
Engin ÇİFTÇİ

Mizanpaj
Mustafa KAYAN

ISBN
975-8775-54-5

Yayın Numarası
139

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Mayıs 2005

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Kaynak Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

"Ben, hem âşık, hem de maşukum.
Ben hem aynayım, hem güzelliğim,
hem de güzelliği seyreden."

Mevlâna

AYNALAR VE RENKLER

Bu kitaptaki kişiler kendilerini anlatmaya kâdirdirler ve öyle de oldu. Onlar konuştu, biz susup dinledik. Biz de konuşup onların kalbini hikâye edebilirdik, ama böyle olsun istediler ve böyle oldu.

Kalp aynalarından örülmüş bir bina çıktı ortaya. Bu aynalar veya kareler, bir serüveni ortaya koymaktadır. Yaşayan, yaşayacak olan insanın arayış serüvenini.

Dünyanın kirli objeleri anlatılmadan sadece kalbin serüveni anlatıldı dolayısıyla.

Bu serüvende rol alan kalp sahipleri:

Leyla: Bir evin tek çocuğu. El bebek, gül bebek yetiştirilmiş, ama hayatı ve dünyayı dolayısıyla kendini tanıyamamış bir tip. Binlerce Leyla'dan birisi. Arıyor…

Nurhayat: Üniversitede okuyan bir Anadolu kızı. Muhafazakar bir aileden gelme, o da dünya hayatını tam şekillendirememiş, ama akacağı ırmağı bilen ve o ırmakta duran birisi. Melek ablanın yakınında bir yerlerde duruyor.

Mustafa Cemil: Lisede okurken kendine bir ideal belirlemiş, hayatını bu idealin akışına bırakmış gönül eri. İçindeki ışığı önünü aydınlatmada kullanırken etrafına da ışık saçıp yürüdüğü yolu kalabalıklaştırıyor. Onun için dünya hayatı şekillenmiş ve bütün taşlar yerine oturmuştur.

Melek: Arkadaşlarıyla beraber bir evde kalan üniversite öğrencisi. Mustafa Cemil gibi hayatını bir ideale bağlamış ve bu

idealini yaşamakta, Leylaların elinden tutma sevdası gecesini gündüzünü süsleyip durmaktadır.

Sedat: Mustafa Cemil'le aynı sınıfı paylaşıp onu gözlemleyen, iki dünyayı karşılaştıran ve kafasında sorular dolaştıran bir genç.

Nurten: Leyla'nın annesi. Leyla'nın yaşadığı hayattan annesinin hayatını da çıkarmak mümkün.

Cevahir: Leyla'nın babası. İş güç derdinde, zengin bir işadamı.

Ve yaşayan daha birçok insan, iş yoğunluğundan bu kitapta yer alamadılar veya çok az yeraldılar.

LEYLÂK

Ah kalbim!

İşte yine deftere sığındın.

Adım adım akıp duruyorum yokuşlara, inişlere, düzlere, dağlara, ovalara.

Adıma Leyla denmiş ve düşmüşüm şarkılara, şiirlere.

"Ah bu şarkıların gözü kör olsun!"

Ben Leyla değil, leylâk olmayı isterdim daha çok.

Böyle bir hayatın orta yerinde durmaktansa bahçelerde leylâk olmayı yeğlerdim. Koktukça kokar ve doldururdum şehri.

– Kız, evi düzenle, toparla! Akşama misafirler var.

Ah, şu gün gün eskiyen düzen! Ah, şu birbirinin tekrarı günler.

Güvercin konmaz bir akşam başlayacak demek ki…

Yapmacık gülümsemeler, kıvırtışlar, cicili konuşmalar…

Şu arkasından konuşup durduğumuz komşularla bir akşamın paylaşılması.

Babamlar siyasetten, ticaretten bahsedecek. İçeride sıkılınca balkona çıkıp sigara tüttürecekler.

Annemler dedikodulara gömülecek. Ben oraya buraya koşacağım. Bakışlardan ve dedikodulardan rahatsız olacağım.

Akşam misafirleri savdıktan sonra oturup gece yarılarına kadar ders çalışmalıyım.

– Aman ha kızım bu yıl da yüzümüzü kara çıkarma!

Sizin yüzünüzü ağartmak için günlerim kararıyor anne. Bir açıp baksaydınız kalbime, gözünüzde ne sınav kalırdı ne de üniversite.

Kuşkonmazlara döndüm. Ne bir faydam, ne bir kokum…

Evin perdelerine ağmış o incecik kuşkonmaz gibiyim.

Ezanlar okunur, ezanlar biter, sonra yine ezanlar okunur. Tarifsiz bir burkuntu geliverir içime. Gider camdan, sokağa bakarım.

İki büklüm hâliyle bastonuna yüklene yüklene Salih dede geçer yoldan. Her ezan okunuşta penceremizin önünden geçerken onu görürüm.

Ezan, Salih dede demek; iki büklüm bir dede demek.

– Haydi kızım dikilme öyle cam önlerinde.

Doğru ya dikilecek vaktim yok benim. Ellerimi zamanın yüzüne saplayıp onu sımsıkı tutmak ve durdurmak istiyorum.

Ah, zaman ne çok hırpalıyorsun bizi. Gözümüzü, gönlümüzü eskitiyorsun.

Doğru ya, zamanım çokça kıymetli, misafir de gelecekmiş. Börekler açmalı, revani hazırlamalı, evi süpürmeli, temizlemeli. Ne de olsa evin kızıyım. Bir de kalbimi süpürecek süpürge bulabilsem.

Çok konuşuyorsun ama Leyla. İşte gelip kalbini gözetleyen bir kuş oluverdim. Sen kalbine bir yol bul Leyla. Nerede duruyor kalbin biliyor musun Leyla? Hey Leylaaaa!

Masama oturup kendimle konuşuyorum. Kendimi kendim bile anlayamıyorum işin tuhafı. Saçım yüzüme dolanıyor, yanaklarımı okşuyor, gözlerim inceliyor ve bir damla yaş düşüveriyor. Tıııp. Elimin üstüne. Yanıyor elim, etim eriyor, kemiklerime dokunuyor.

– Haydi yat artık kızım!

– Tamam anne!

Annem gecesini savuşturdu. Şimdi yarın kuşluk vaktine kadar rahatça uyur.

Babam kahvaltıyı zaten unuttu.

Sabah erken kalkıp işine gider.

Ah anneciğim, beni oradan oraya savururken gelip kalbime dokunsan bir defacık. Gözlerimden hüznü, gözyaşlarımdan yakıcılığı, kalbimden tarifsizliği alsan anneciğim.

Elif gibi yapayalnızım.

Kaderim.

Gece kuşuyum.

Geceyi bilmeyen, sabahı tanımayan…

Aman Leyla, bu ne felsefe böyle. Hele gel otur şu cam kenarına. Bak derinlerde taa derinlerde bir kaval sesi var, bir çeşmenin su şırıltısı... Ay, usul usul bir şarkıya duruyor.

Üniversite.

Hem istiyorum hem de istemiyorum.

Sahi hangisi ağır basıyor acaba?

Üniversite bir macera olacaksa kalbim ürküyor.

Üniversite bir ekmek kapısı açacaksa çok da gerek görmüyorum. Babamın malı mülkü bana yeter diyorum.

Onların yüzünü kara çıkartmamalıymışım. Çocukları üniversitede okumayanların yüzü kara mı?

Sorular, cevapsız sorular…

Zaman akıyor işte. Bana bir şey sunmayacak bir sabaha uyanmak için uyuyacağım. Kalbimin olmasa da bedenimin ihtiyacı olan uykuya teslim edeceğim kendimi.

UFUK

Kardeşim!

Nereden geldi bu söz şimdi.

Gün ne bereketli oluyor bu saatlerde. İnsanlar dışında her şey uyanık.

Örtüye, perdeye, yorgana, elbiselere sığınan insanlık.

Sabahın tatlı serinliğinde yüzümü yıkıyor meltemler.

Ya şu kardeşim sözcüğü.

Nokta.

Sonrası olmayan bir sözcük düştü sayfalara.

Kardeşim, kardeşlerim tüm insanlık...

Yeryüzüne dağılan kardeşlerim.

Şu dingin saatlerde ders çalışmalıyım.

Üniversite, o aşılmaz gibi görünen dağ eriyor her gün çalıştıkça.

Uykum beş seçeneğe bölünüyor sürekli, ama olsun!

Şu dağ var ya, karşımızdaki. Şu an arkasında güneşi gizleyen dağ ve şu dağ var ya, evlerimizin ardından yükselen:

İşte o, önümüzü ardımızı sınırlayan dağların ardına geçebilmenin adı üniversite.

Köyün aşağısından uzayıp giden yol nerelere gitmiyor ki… İşte o yol beni de ulaştıracaksa bir yerlere, çalışmalıyım.

Seher vakti ev uyanacak; babam gözümün içine bakacak.

– Oğlum, ağaçların altı çapalanacak, havuzlarını geniş tut, çayıra su sal...

Ah babacığım, gözümün nuru!

Sen de baba, akan sular dursun!

Ben dinlenirken de ders çalışırım. Günler de iyice azaldı. Ben hem işleri bitirir hem de üniversiteyi kazanırım.

Kazanır mıyım?

Zerre kuşkum yok. O kadar eminim.

Haydi nereyi kazanacağımı da söyleyeyim. İşte o olmaz. Hikâye durur, sular tersine akar ve yarın kar yağar mı? Haydi canım sen de. O sorunun cevabını ben de bilmiyorum.

Gazetecilik ya da edebiyat.

Gönlüm bir ona kayıyor bir buna.

Bu köyden de gazeteci çıkar mı diyorum için için.

Çıkar mı sahi. Görmedim, görmedin, görmedi…

Kalbin nereye götürürse oraya gidersin Mustafa Cemil. Deniz yüzlü

bir geleceği düşünme bu dağların arasında, sonra...

İşte ben, yani Mustafa Cemil ÇELİK.

Kendini hedefine kilitlemiş bir küheylân.

Kendimi İfade edecek en güzel sözcük bu. Evet küheylan.

Hedeflerim gün gün büyüyorken, vaktimin ortasına düşen kardeşim sözcüğüne ne demeli.

İnmeli bahçeye, çiçeklere su vermeli.

Dünya!

Dönüyorsun işte. Beni de kendime kendime döndür.

Kalbime, ruhuma, şarkılarıma, sözcüklerime...

İşte kuşlar şarkıya durdu, yo öyle dememeliyim.

Kuşlar zikre durdu.

Ben de namaza durayım.

Dünya.

SIRBAHÇEM

"Üzerindeki binlerce gemiyi yürüten deniz,
Bir beni yürütemiyorsa,
Ya ben utanmalıyım ya da deniz"

Yücel Kaya

İkindiye gün düştü.

Dağların yamaçlarında kızıl gün ışıkları

Bedenim yorgun, ama zihnim denklemler çözüyor. Aynaları kırdım çoktandır, gece yorgunluğumu göstermesin diye.

Yol üstündeki pınarda elimi yüzümü yıkayıp suyumu içtim mi, yorgunluğumdan eser kalmaz.

Babam, gözümün nuru…

Alın akıyla çıkınca huzuruna; akşama ve geceye sımsıkı sarılırım.

Yorgun bir gece olur.

Kardeşim sözcüğü hatırıma gelir. Kardeşim?

Sır bahçemin sarı yapraklı gülü.

Defterim, kalemlerim ve ben.

TUTUNMAK

Şapkanı çıkar baba! Anne sen de güneş gözlüğünü... Bu defa yüzünüzü ağartacağım.

Bu defa siz benden daha çok sevineceksiniz, tıpkı benden daha çok ağladığınız gibi.

İşte kazandım üniversiteyi.

Üniversite beni kazandı ya da.

Karşılığında neleri kaybedeceğimi bilmiyorum ama...

Çay partilerinizde, oyun masalarınızda, kahvehane muhabbetlerinizde benden iftiharla bahsedebilirsiniz.

İşte ağardı alnınız.

Tıpkı her sabah, güneşin dünyayı ağartması gibi.

Güneş kalbimizi de ağartabilse...

Kalbime tutundum.

Yağmurlar yağdı.

Ezanlar okunuyordu. Kuşların cıvıltısı ince ve içli düşüncelere çağırıyordu beni.

Gittim camın önünde durdum.

Gözlerimdeki çapağı aldı bir kuş.

Ah bir de kalbimdeki çapakları alabilseniz.

Bir de şehrin üstüne çöken karanlığı siz aydınlatsanız. Uçuyorum yakında yuvamdan.

Komşularımızdan Salih dede her zamanki vaktinde camiye gidecek.

Ellerim karanlığı tutacak diye korka korka gidiyorum.

Kalbim üşüyecek, kalbim yalnız kalacak diye.
Zaten yalnız değil miyim ki...
Hangi yalnızlık korkutuyor beni.
Üniversiteli oluyorum sevgili kuşlar...
Sizler gibi uçmalıyım aslında sevincimden.
Gidip o ulu şehirde paylaşacağım güneşi.
Şarkılar susmayacak.
Ellerimde kalbim.
Sen hiç yalnız kalmadın mı anne!
Kalbin ikiye ayrılacak mı beni uğurlarken anne!
Sus ve toprağı dinle kalbim.

SÖZ

Bu hikâyede bundan sonrasında mekânlar değişecek. . Yaklaşık bir aylık hazırlık döneminden sonra annesi onu üniversitesine yerleştirecek. Sanki kızını gelin ediyormuşçasına, çeyizlerini veriyormuşçasına çok çanta ile götürecek onu. Orada anlaştıkları pansiyon odasını bir gelin evi gibi dayayıp döşeyecek ve kızını oraya bir gelin gibi oturtacak. Leyla o odanın orta yerinde bırakılıp eve geri dönülecek.

Leyla, o kalbine tutunan kız.

Üniversiteyi bitirirse öğretmen olacak.

Aynalar tertemiz.

Nehir teyze, tertemiz. Temizlik kokan, sabun kokan Gül Pansiyon'un en güzel odasını, gelin odası gibi süslenen odasını, Leyla'ya veren Nehir teyze, su gibi berrak, alıcı ve sade.

HUZUR

Sabah otobüsten indiği gibi telaş içinde otogarın mescidine koştu Mustafa Cemil. Vakit çıkmadan namazını kıldı ve çantasını sırtlayıp camiden çıktı. Kalbine huzur doldu.

Şehir puslu ve sisli bir geceden sıyrılıyordu.

Çantası sırtında boğaz sahilinde yürümeye başladı.

Şehir hareketleniyordu bir taraftan.

Yalnız gelmişti. Üniversite hayatına yapayalnız başlıyordu.

Ama rahattı.

Elindeki adrese gidecekti ve orada ona yardımcı olacaklar, kalacak yer ayarlayacaklardı.

Mustafa Cemil'in kalbi bir gül bahçesi huzuru yaşıyordu. Gül ile dolu bir huzur.

Boğazın fısıltısı yayılıyordu sabaha.

Hayat güzeldi.

Dünya güzeldi

Yeni bir hayat güzeldi.

BADEM FASLI

Gittim.
Hayalimin çiçek bahçesine.
Ne çok çiçek vardı ter ü taze.
Pırıl pırıl.
Kaynıyordu herkes kıpır kıpır.
Hayal çiçekliğimiz umut çiçekliğine dönüşüyordu.
Ne sıkıntılar çekmişiz, ama yok oluverdi. Unuttuk.
Gidenler ve kalanlar…
Şimdi çiçekler bir sınıfa doluştu.
İlk ders, tanışma, dostluklar, ilk gün ilk…
Taptaze bir çiçekti, annem...
Lekesiz, dalgasız duru bir deniz.

SU

Güzün sarı günlerinden birinde, akşamın alaca karanlığında gurubun güzelliği kaybolurken pansiyonun balkonunda ayakta durmaktadır Leyla ile Nehir teyze.

– Nehir teyze.

Ne kadar berraksın.

Kirliliğin koridoruna ne zaman düşsem sana tutunuyorum. Hayatı berraklığa bağlıyorsun.

Bir ayna gibi duruyorsun karşımda.

Kalbin de örtülerin gibi dupduru, temiz ve lavanta.

Ne zaman uzanıp baksam kapı aralığından öylece bir anıt gibi görüyorum seni, ya koltuğunda ya seccadende...

– Gel Leyla kızım, deyince duru bir suda eritiyorsun beni Nehir teyze.

Ben de senin gibi bağlanmak istiyorum hayata ve dünyaya.

Ben de senin gibi görmek istiyorum hayatı ve dünyayı.

Bana bu bağlanışı ve görüşü öğretir misin Nehir teyze?

Nehir teyze, susarak konuşur. Sadece gözleriyle... Gözlerindeki berraklıkla…

HERCAİ

Üniversite bahçesinde Leyla kendini unutmuş öyle oturuyor. Ama oturmuyor gibi oturuyor. Önünde boynu bükük bir bardak çay.

– Hey Leyla!

Leyla irkilerek başını kaldırıyor.

– Sen misin, Nurhayat! Hay Allah, dalıvermişim yine, çayım da soğumuş.

– Nerelerde geziyordun bakayım?

– Bilmem. Bir anda unuttum.

– Haydi derse geç kalmayalım.

AŞK

Cihanı hiçe satmaktır adı aşk
Döküp varlığı gitmektir adı aşk

Elinde sükkeri[1] ayruğa[2] sunup
Ağuyu[3] kendi yutmaktır adı aşk

Bela yağmur gibi gökten yağarsa
Başını âna tutmaktır adı aşk

Bu âlem sanki oddan[4] bir denizdir
Âna kendini atmaktır adı aşk
Var Eşrefoğlu Rûmi bil hakikat
Vücudu fâni etmektir adı aşk

Eşrefoğlu Rûmi

Kâinatın özü aşk.
Hayatın, insanın, kalbin özü aşk.
Kitabın, zamanın, günün özü aşk.
Bağın, bağlanmanın, sarılmanın, dayanmanın özü aşk.
Geçen günün, uçan kuşun, giden ömrün adı yok.

Adsızlık bir umman olsa kimse ad koymaz ona. Hedefsizlik bir gemi olsa rüzgâr esmez ona.

Yağmur yağa yağa diner, ama aşk dinmez.

[1] Sükker: şeker
[2] Ayruk: eşek
[3] Ağu: zehir
[4] Od: ateş

GÜN

Mustafa Cemil bir rüyanın ortasında; kalbiyse elinde.

Hayatın hangi yönü bana dönük, hangi yönü ötelere açıksa oraya tutunuyorum.

Hayat ve dünya…

Rabbimizin ki ezelden ebede her şeyi bilendir. Dünya bizlere sunduğu bir oyun alanı…

Ve alanda yaşadığımız günlerin toplamı: Hayat.

Bir yaratan, bir hazırlayan ve bir gönderen varsa bir şeyler istiyordur.

Dünyanın bir başı varsa bir de sonu vardır.

Hayatımız gibi. Ben gelmeden önce benim için dünya yoktu, benim için öldükten sonra da olmayacak.

O hâlde aynaya bakar gibi bakmalıyım dünyaya. Okumak ve orada kendimi görüp tanımak için… Dünya aynadır, arkası sırlı, önü aldatıcı bir ayna. Dünyanın ön yüzü aldatıyor, arka yüzü okumasını bilene sırlarla dolu. Kitaplar da ikiye ayrılıyor: Dünyanın aldatan yüzünü yazanlar, dünyanın sırlı yüzünü yazanlar.

Birini bilmeli ve oraya düşmemeliyim, diğerini anlamalı ve o sırları hayatıma uygulamalıyım.

Bir rüyanın ortasındayım. Kaybedeni acı, ebedi bir hüsranın beklediği bir rüya ve bu rüyada kalbim elimde.

Ah elim, yanıyorsun bu ağır yükü taşımaktan. Bir fark edebilsen bunu.

Gün, takvimlere ve aynalara düşüyor.

Gün sarı.

HATIRA

Nehir teyze, kelama oldukça az başvururdu. Yine öyle bir saatte Leyla'yı dizinin dibine oturtmuş, ona gözden kalbe akan güzellikleri ve gerçekleri anlatmaktaydı.

Elimi kalbime koyuyorum. Kalbimi Allah ile doldurmuşum. Elim kalbimde, elim Allah'ta.

Ona sımsıkı sarılmışım ve bulduktan sonra onu bırakır mıyım kızım?

Hikâyemin özeti budur.

Elim Allah'ta olunca temizlik de gelir, berraklık da, nur da, huzur da...

Sonra bu pansiyoncuk da rızkımı getiriyor Leyla kızım.

Dünya.

Hani şu dağdağalı meydan, çekmiyor, çekemiyor beni kendine. Seccademle sınırlı bir ülkem var benim. Huzurum orda artık bu yaştan sonra.

İşte ellerim, tut onu.

Ellerimi değil içindekini tut.

Allah'ın emirlerini tut kızım.

Sahi biliyor musun, ben hiç aynalara bakmıyorum tam yirmi senedir. Sen bana ayna gibi göründün. Sende kendimi gördüm.

Seni kendim gibi gördüm.

Leyla tut ellerimi!

Bu sözlerden sonra Nehir teyze seccadesinden doğrulup köşedeki küçük çeyiz sandığından bir yemeni çıkarıp Leyla'ya verdi.

– Al kızım Nehir teyzenden bir hatıra kalsın sana. Berrak bir su gibi içine, kalbine aksın

VARLIK

Kareler dağıldı bu sahneden sonra.

Nehir teyze bir vardı, bir yoktu. Kitap bir akıyor bir duruyordu. Çocuklar uzanıp secde ediyordu çiğ taneli topraklara.

– Allah'ım, sen öyle varsın öyle varsın ki her şeydesin.

Allah'ım sıkı tut kalbimi ihtiyacım var.

Allah'ım!

GÖLGE

Leyla elindekiyle ve kalbindekiyle duruyordu aynanın önünde.

– Dedikodu nerede başlar ve nasıl biter?

Dünyanın gölgesi nereye düşer ve gece ne kadar derindir?

Ellerimi yakıyor Nehir teyzenin hediyesi.

Dedikodu bir dağ gibi gelip oturuyor kalbimin üstüne ve ona eşlik eden binlerce kuş.

Hayır kuş değil, karga.

Emanet mi hediye mi?

Bayrak mı örtü mü?

Ellerim yanıyor.

Gözlerimden bir damla gözyaşı düşünce avuçlarıma, tutuşuyorum Rabbim.

Bakma bana öyle ayna.

Gördün işte, ağladım.

Niçin, nasıl oldu bu bilmem, ama ağladım ve sen bunu gördün hain ayna.

Artık sen ve kargalar gülersiniz hâlime.

Leyla birden bire elindeki yemeniyi kurtulmak istermişçesine yatağının üstüne fırlattı ve koşar adımlarla odadan çıkıp gitti.

– Dur kızım, hey Leyla nereye?

– Aynalardan kaçıyorum Nehir teyze!

– Kendin buradasın, aynalar da… Kendinle neyden kaçabilirsin ki kızım!

– Gölge varlıktan!

Leyla, pansiyonun içinde koşarken duvarda asılı duran bir yazıdaki ayna kelimesine takıldı ve dönüp o yazıyı okumaya başladı.

"Hayat yolunda herkesi kandırabilir, ardından övgüler, tebrikler alabilirsin, ama aynadaki adamı kandırırsan; sonunda elde edeceğin hüsran olabilir."

İP

İşte önüme çizilmiş bir yol haritası.

Bakışlarımı bile korumam gereken kirli bir dünyanın arka yüzüne açılmış berrak bir dünya.

Omuzlarımdaki ağır yükü taşımam için ellerime tutuşturulmuş ipler.

Dünyanın yüzündeki kirleri bağladığım ipler.

Asılıyorum, asılıyorum dünya temizlensin diye.

Yoruldukça kalbim ferahlıyor.

Yoruldukça aydınlanıyor çevrem; şükrediyor, şükrettikçe daha sıkı sarılıyorum iplere.

Aşk üzere ve daima...

Hayat sürüyor çünkü.

IRMAK

Ah şu Leyla!

Sessiz akan deli ırmak.

Mecrasını arayıp duran sessiz ırmak...

Ve ben Nurhayat.

Hayatında nuru taşıyan ha!

Sahi nereden buldularsa bana bu ismi.

Hayatı yaşamaya adım atarken adıma Nurhayat diyen ve biteviye beni bu isimle çağıran anneciğim, babacığım.

Nur nerede?

Kıldığınız namazda, tuttuğunuz oruçta, gülsuyu ile yıkayıp durduğunuz yazmada, seccadede mi?

Nurhayat'ın bir yanı eksik anneciğim.

> "Bir an kayboldum gibi yaşadım kıyâmeti.
> Yoruldum ama buldum ey kalbim emaneti."
>
> Erdem Beyazıt

Ah şair.

Hangi emaneti bulacağım bu yorgunluğun sonunda.

Yaşadığım bu yorgunluk, kaybolup kıyameti yaşamanın yorgunluğu mu?

TELAŞ

Gözlerime sığınan bir telaş kuşu gibiydin Leyla.

O bakışların azgın dalgaların ortasında "asude bir bahar ülkesi"nin saflığını taşıyordu, ama rotasızdı.

Daha ilk bakışında: "Kalbimi sımsıkı tutun, ne olur!" diyordun.

Ah Leyla!

Bir kalp bahçesine dönüyor, genişledikçe ferahlıyor kalbim.

Tutacağım Leyla.

Rabbim adına, onun rızası adına.

Melek ablan kalbini tutacak. Belki sımsıkı belki pamuk ipliğiyle, ama tutacak.

Fırtınalı denizden çıkacağın sahilde seni bekliyor olacağım. Seni o fırtınanın ortasından almak için çırpınacağım.

İşte seccademe düşen iki damla gözyaşı Leylalar içindi.

Bana senin yolunda seni ve sevgilini anlatabilmek için güç ver Rabbim!

Hayatların kesişme noktaları vardır. Aşkla, duayla, kavgayla, sevdayla, davayla, yazıyla, günle...

Her kesişmede bir şimşek çakar ve kalp o ışığa yönelir.

Kimi kalp yaralanır, kimi kalp sevdalanır, kimi aradığını bulur.

Hayat Leyla'nın kesişmelerini hepimize sunup duruyor.

IŞIK

Balkonuma sarı bir yaprak düştü.

Ben de gidip yanına düştüm.

Güzün son yaprağıydı.

Güz düştü, güneş sarardı. Sarıp sarmaladı tabiatı. Toprağı örttü yaprakları, kuşlar çekildi pencerelerden.

Hayat sürüyor.

Ben sürüyorum.

"Ah kalbim"lerle sürüyor hayatım.

Bazen Nurhayat'la hayatı yorumlayarak, bazen Melek abla ile çay yudumlayıp denizden, fırtınalardan bahsederek.

Hâlâ aynalara bakmıyorum anne, bakamıyorum.

– Görüyor musun Leyla, Mustafa Cemil camiye giderken yanına yeni yeni arkadaşlar buluyor ve çoğalıyor alnındaki ışık.

– Ah Nurhayat, sus! Ben o ışığı kalbimde bulmalıyım ilkin. Önce bulmalıyım ki çoğalabilsin sonradan. Öyle değil mi Melek abla?

– Öyle Leyla, başkasının senin kalbine yaktığı ışık ilk fırtınada söner. Oysa kendi bulup yaktığın ışık, kabri bile aydınlatır.

YÜREK

– Bey ne acayip adamsın sen. İki ay oldu, kızım için bir defa tasalanıp da: "Bizim kıza ne oldu acaba?" demiyorsun.

– Hanım gidip elimizle yerleştirmedik mi pansiyona. Okuluna da yakın. Temiz ve güvenli bir yerdi. Bir sıkıntı olsaydı kızımız bize ulaşırdı herhâlde.

– Ah ana yüreği. Siz ne anlarsınız. Ben kızımın yanına gidip geleceğim bir.

– Sen bilirsin hanım. Benim işlerim yoğun biliyorsun.

SÜRPRİZ

– Ah anneciğim benim. Bu ne sürpriz! Ne kadar zamandır bekliyorsun fakülte kapısında. Pansiyona niye gelmedin, niye haber vermedin?

– Az önce geldim, sürpriz yapmak istedim kızım. Hem seni çok iyi gördüm.

– Anne öğleye kadar imtihanım var. Şimdi hemen gitmeliyim. Al bu anahtarı. Pansiyonda beni bekle. Dinlen. Nehir teyze ile sohbet edersin. Ben imtihanım bitince hemen gelirim.

– Olur kızım, haydi sen geç kalma.

FIRTINA

Nurten Hanım.

Kızınız Leyla, tertemiz bir kâğıt gibi. Temiz saf, ama yazı yazılmamış bir kâğıt. Bu günlerde üzerine daha doğrusu kalbine bir şeyler yazmaya başladığını görüyorum.

Fırtınalı bir denizin tam orta yerindeydi, buraya bırakıp gittiğinizde. Boğulmak ya da sahile çıkmak arasında iki yolu vardı. Sahile epey yaklaştı. Dingin, duru bir sahile.

Ellerinden tutanların, kendisini oraya çağıranların olduğu bir sahile. Bir sahili selâmete yani, bir anne olarak endişelenmeye gerek yok.

Aramak bulmanın yarısıdır ve arayanlar yorulmaz. Hele bir de buldu mu yorgunluk filan kalmaz.

Haydi şimdi kahvelerimizi içelim.

– Siz hangi denizden, hangi sahilden bahsediyorsunuz Nehir teyze. Benim kızım yüzme bilmez ki…

– Bak Nurten kızım, şu gördüğün dünya bir imtihan meydanıdır. Tıpkı Leyla'nın bu günkü imtihanı gibi. Hepimiz dünyada olmakla bu imtihanın içine girmiş bulunuyoruz.

Şu gördüğün dünya ve bütün âlem yokken sonsuz ve sınırsız bir güç sahibi olan Allah, dünyayı ve insanları yarattı; çünkü gizli ve görünmeyen saltanatın kıymeti olmaz.

İnsanlar dünyada Allah'ın sonsuz nimetlerinden yararlanıyor, bu harika evren içinde yaşıyor. Allah bütün bunların

karşılığında insanın kendisini tanımasını istiyor. Bu dünyadaki hayatın sonunda insanın önüne iki yol çıkaracak: cennet ve cehennem. Bu iki yoldan biri mükafat, biri ceza. İşte bizler, bunu dünyada yaptıklarımızla belirleriz.

Nehir teyze anlattı, anlattı. Nurten Hanım içindeki boşlukta kayboldu ilkin. Sonra içinde teslim oldu ve anlatılanlar içini doldurmaya başladı. Ne güzel anlatıyordu Nehir teyze.

Ah Nehir teyze!

Hep anlatıp duruyorsun.

Hep güzel anlatıp duruyorsun.

GÖZYAŞI

– Anne sen ağlamışsın.

– Ağladım evet, ama bilsen bu gözyaşları kalbimi ne kadar yumuşattı.

Bu gün anladım ki, hayatımızı yele vermişiz kızım.

MELEK ABLA

– Sizi tanıştırayım. Annem. Arkadaşlarım Melek ve Nurhayat. Bütün çevrem şimdilik bu kadar anneciğim. Nurhayat'la dalgalanıyor, Melek ablada sakinleşiyoruz.

Melek abla çaylarıyla kalbimizi besliyor.

Biz yine de dalgalanmaya devam ediyoruz. İçimizdeki dalgalanmayı durdurabilirsek biz de Melek abla olacağız.

* * *

Hayat bizi nerelere savuracak bilmiyorum anne. Bazen Nurhayat ile arayışta; bazen Melek abla ile buluşta; bazen de Nehir teyze ile teslimiyetteyim.

Hayat önüme bunları çıkardı burada. Öğrenciyim, okula gidiyorum, derse girip çıkıyorum. Herkes bir koşunun içinde. Birçok koşanın bataklığa düştüğü yolda, kalabalığın içinde yürüyorum ben anne.

Yoluma Melek abla çıkıyor, onda duruluyorum.

Yoluma Nurhayat çıkıyor, onunla kendimizi konuşuyoruz. Yolumun başında ve sonunda Nehir teyze var. Onu sen de biliyorsun işte.

Hâlim, kalbim ve hikâyem budur, var babama arz eyle. Kızın iyidir, ellerinden öper, sağlığına ve varlığına duacı de.

Annem...

ERİMEK

Aynaya bak Leyla!

Hey Leyla, derin bir suya düşüyor aksin. Taşlama suları kırılır ve dağılırsın. Taşlama kendini, taşlaşırsın. Taşların bile yumuşama ve erime demi vardır Leyla. Bir taş gibi sert olmayı, bir taş gibi erimeyi öğren.

Aynalara bak Leyla!

Ne kadar derin aynalar.

Ne kadar sert aynalar.

Ne kadar erimeye hazırdır aynalar.

Değil mi Leyla?

UMUT

Gölge dünyada bir defa yaşıyoruz Mustafa Cemil. Bir defa yaşıyoruz her günü. Gölge dünya baki bir dünyaya açılan kapıdır.

Hayatımızı yele vermeyelim. Şu gölge dünyadan geçip gideceğiz. Bizim azığımız olacak işleri yapabilirsek Allah'ın rızasına nail olabiliriz. Hep o umut içinde yaşarsak davamıza sımsıkı sarılırız.

Dünya, önümüze sayısız tuzaklar hazırlıyor, nefsimizi bu tuzaklara düşmeye çağırıyor.

Şeytan içimizde bizi bir an bile boş bırakmıyor. Şeytan ve nefsimiz çok yakın dost oluyor. Yiğit odur ki nefsini ıslah edip şeytanı yenebilsin. Sürekli devam eden bu savaşta yalnız kalırsan yenilmen daha kolay olur. Nice yiğidin, nefsin ve şeytanın karşısında yenildiğini gördük.

Sevgili kardeşim, her doğan gün alnına doğmalı, gaflet yatağına değil. Günü ve bereketi karşılamalıyız. İnsanlığa kalbimizi sunacaksak, o kalp ilahî hakikatlerle doymalı ki başka kalplere gıda verebilsin.

Allah, kalbimize fakirlik yaşatmasın kardeşim.

ÇAY

– Sen hangi hayatı yaşıyorsun Mustafa Cemil. Yakışıklı, genç birisinin yaşayacağı hayatın neresindesin. Bak şu yüzüne. Başını yere eğmekten gün görmediği için bembeyaz.

Bak kardeşim şu çevrene, kızlar, eğlence, gençlik. Bütün bunlar seni bekliyor. Bir başına geldin sınıfımıza, ama işin garibi sana takılanlar artıyor. Yalnızlık denizinde boğulmuyor, kendine bir ada oluşturuyor, oluşturabiliyorsun. İşte bunu hiç anlamıyorum. Bize değil sana takılıyor sınıfımızın bazı gençleri.

Mustafa Cemil, yüzünden hiç eksilmeyen tebessümüyle Sedat'a baktı. Sedat'ın gözlerine baktı.

Hayır gözlerine değil, kalbine baktı.

– Sen nereye tutunarak yaşıyorsun Mustafa Cemil.

– Allah'ın ipine.

– O kadar mı?

– Evet o kadar. O kadar öyle bir o kadar ki bu kadarı fazla bile geliyor bana.

– Vay, sen felsefe yapmayı da biliyorsun.

– Hayır, felsefeyi değil, sözü biliyorum.

– Kurşun renkli bir yaşam gösteriyorsun bize.

– Ama senin göremediğin diğer yön var ki o, yeşil ve baki.

– Nasıl yani.

– Gölge dünyam, sana ve diğerlerine gri görünebilir, ama gerçek dünyam yemyeşil… İçinden ırmaklar akan bir bahçeden geçme ümidim içimi yeşertiyor fazlasıyla.

– Ne diskoda, ne kafede, ne de kızlarla gezip tozmada varsın. Bütün günün arkadaşlarınla geçiyor.

– Helal dairede eğlenmek keyfe kâfidir. Hem şu senin sıralayıp durduğun şeyler gençliğin tuzaklarıdır ve gençlik senden geçip gittiğinde geride elem ve ızdıraptan başka bir şey kalmayacaktır. Biz ise ebedi gençliğe talibiz.

– Seni anlamak ne zor ve bunlar benim için ne kadar itici şeyler.

– Haydi gel Sedat, seninle bizim evde bir çay içelim. Zaman çok iyi bir aynadır ve zaman insana çok şey öğretir.

Sedat kendini de şaşırtacak bir kararla yerinden kalktı ve beraberce yürümeye başladılar. Mustafa Cemil'e hayır diyememişti.

Dili tutulmuştu sanki.

CEVAHİR

İçimizdeki kor ne kadar küllenmiş bey.

Hayatımızı bir yele kaptırmış gidiyoruz ve bu yel de bizi hiçbir yere götürmemiş doğrusu. Kendi kendimize bir kuyu kazarak karanlığa dalmışız. Karanlık bizi sarmış ve öylece kalakalmışız.

Gidip orda bunları gördüm bey. Nehir teyze gözümün önüne bir ayna koydu. Aynada kendimizi gördüm.

Kızımız iyidir, ama biz iyi değiliz.

Bunu görüp bellemişim orada, bunu derim sana beyim.

Cevahir, durdu, Cevahir durmadı. Bu sözleri duyunca dondu. Her şey dondu ve film koptu o anda. Kareler dağıldı, savruldu ve her kare kendine yeni bir mekân buldu.

Kalbimizse aynı, üzeri çiziktirilmiş ve acıyor öyle uzak bir deniz ikliminde.

NİSAN

Ailesinden ayrılmasıyla Leyla'nın içinde oluşan boşluk, dolmaktadır Melek'in yanında. Hatta daha da ilerisi...

Melek'in gözleri, dalgasız dupduru bir denizi andırmaktadır. Sözleri ise ılık bir nisan sabahı yumuşaklığıyla kalplerine işlemektedir.

Leyla, gidip Melek ablasına sarılmamak ve başını onun kalbinin üstüne yaslamamak için kendini zor tutmaktadır.

Melek değil sadece onları bu denli cezbeden. Arkadaşlarıyla birlikte kaldığı ev, evde kalan diğer kızlar…

O kapıdan içerisi, bambaşka bir coğrafya gibi gelmektedir. Huzur ülkesi, iman ülkesi gibi bir yer…

Orada dalga yoktur, ama Leyla'nın dalgalanmaları devam etmekte, zaman zaman bu, Nurhayat'a sıçramaktadır.

Hayat sürüyor yani...

ZAMAN

Bulacağım.
Buluyorum.
Buldum.
Bu üç zamanın içinde, geniş zamanı yaşıyorum.
Şimdiki zamandayım.
İnsanlar sel gibi akıyor, aksın.
Ben de oradan oraya akmıyor muyum?
Ah şu kalbim bir durdursa akışını.
– Kalbin akışı durur mu ki Nurhayat.
– Kalp durursa sen ölürsün.
Ölüm!
Ölüm nerde, ben nerdeyim Nurhayat!
Sen hiç ölümü sorguladın mı Nurhayat?

YOLCULUK

Bak Mustafa Cemil kardeş,

Farklı bir düşünceden ve dünyadan Sedat'ın seninle giriştiği sorgulama sürecinde doğal yolu izlemelisin.

İslam'ın özü temsildir.

O, zaten sendeki temsili ve bunun etkisini fark etmiş.

Şimdi onun görmesi ve anlaması gereken samimiyettir. Söz, kalpten çıkarsa, kalbe kadar gider; dilden çıkarsa kulağı aşamaz, derler. Ona yaşayarak bir şeyler söyle ki kalbine ulaşsın. Söylediklerine, anlattıklarına inanır, kabullenir ve hidayet ipinin ucundan tutar ya da tutmaz, bu onun bileceği bir şey. Peygamber Efendimiz (S.a.s.) birçok mucize göstermesine ve insanların buna şahit olmasına rağmen insanlardan iman etmeyenler olmuştur. Tebliğ bir vazifedir ve biz bundan sorumluyuz. Hidayet ise Allah'tandır ve o kişinin nasibiyle ilgilidir. Biz İslam'ı evde, fakültede, sokakta yaşayarak temsil edelim ki çevremize bir şeyler ifade edebilsin inancımız.

Görüyorsun ya Mustafa Cemil kardeş, bu bir kalp işidir. Allah kalbimizi kavi kılsın.

DAİRE

– Hayatın sana biçtiği rol ile senin kendine biçtiğin rol örtüşüyor mu Mustafa Cemil.

– Ne ağır soru bu Leyla.

Hayat bana bir rol biçiyor, evet. Dünyanın rolü demeli daha çok. Yeme, içme, gezme, eğlenme. Dünya bana rol biçerken benim yanıma nefsi ve şeytanı da katıyor. Arka yüzü olmayan bir kâğıda yazılmış bir rol bu. Ben ölüyorum ve film bitiyor bu rolde. Ama hakikatte asıl film, film koptuktan sonra başlıyor. Ölümden sonra yani.

Benim kendime biçtiğim role gelince dünyadaki rolümden sonrasına da hazırlık yapmak üzerine. Film bitince karanlıkta kalmak istemiyorum. İşte bu yüzdendir ki gençliğimi "ebedi bir gençlik" için satıyorum. Bu dünyaya ve dünya hayatının oyun ve hevesten ibaret yüzüne kapılmak istemiyorum. Rollerim bundan ibaret.

– Sence bu çizdiğin sınırlar içindeki hayat, güzel ve eğlenceli mi?

– Helal dairesi keyfe kafidir, derler ve ben de yaşayarak bunun doğru olduğunu görüyorum.

– Bir genç için zor olsa gerek.

– Dışarıdan öyle görünüyordur. İçeride ise böyle yaşamanın ayrı bir zevki olduğu için bana zor gelmiyor. İçeriden ve dışarıdan farklı bir dünya yani.

– Hayatında bir kadına yer olacak mı?

– Elbette olacak.

Leyla, sohbetin bu faslında kendisini de derin bir hayrete düşüren şu sözleri söyleyiverdi:

– Ya o kadın ben olursam?

– !

YAŞATAN

Aşk piri, o güzel insanın, Mevlâna'nın yanında bir tartışma olur. Konu, bedeni yaşatan şeyin kan mı yoksa can mı olduğudur. Hz. Mevlâna, hemen bir hacamatçı, vücuttan kan alıcı, çağırtır. Vücudunun kanını boşalttırır. Damarın açılan yerinden en son sarı bir sıvı çıkar. İşaret parmağıyla, "Bismillâh!" deyip açılan yerin üzerini sıvazlar ve sapsarı olmuş vücuduyla semaya kalkar. Kendinden geçmiş vecd içinde dönerken, ağzından şu sözler dökülür: "İnsanı yaşatan ne kandır, ne de can... İnsanı yaşatan aşktır, aşk, hey cân!"

DERİN SESSİZLİK

Gittim, gördüm ve geldim kızım.

Seni gördüm, Nehir teyzenin ufkunu gördüm. Beyazlığı ve dinginliği gördüm. İçimde esmeyen deli rüzgârlar olduğunu gördüm. Geldim ve yaşadığımız hayatın kara yüzünü gördüm. Yüzlerimize ve dillerimize takılı maskeleri gördüm. Gördüm ve titredim. Gördüm ve ürperdim.

Peki ben ne yaptım?

Keşke bu soruya kendimi tatmin edecek bir cevap verebilseydim. Ama bak keşke diyorum. Bir gün hayatımdan keşkeleri atarım inşallah.

Çevremizde partilere, çaylara, günlere sürüklenip duruyorum. O yapay ortam artık tatmin etmiyor beni. Sentetik çiçeklerin kokusu nasıl yoksa o ortamların da benim için bir tadı yok. "Ne oldu şekerim, ruh gibi dolaşıyorsun!" diyorlar. O an, o sözü söyleyenin gözünün içine bakıyorum. Derinlere, ta derinlere doğru bir iniyor ve o derin noktaya bakıyorum. Sonrası sessizlik.

Şimdi işte o sessiz derinliğin içindeyim kızım.

Annen

SAHİL

Sıcak bir yazın ortasında bile içimizi üşütüveren gerçekler vardır. Buz gibi haberler üşütür bizi ve donarız o anda.

Sen karşıma hangi gün çıkmıştın Melek abla. Mevsim sarı mıydı neydi? Toprakların savrulduğu şehir parkında yanında birkaç arkadaşınla dolaştığın gündü. Nurhayat da sizinleydi. Ve bizi o zaman tanıştırmıştı herhalde.

Ellerimi öyle bir tutuşun, gözlerimin içine öyle bir bakışın vardı ki kalbimi görmüştün ihtimal ve:

– Ben sahilim Leyla, deyivermiştin de diğerleri derin bir şaşkınlığa düşmüştü. Ben ne çok anlamıştım bir bilsen. "Ben sahilim." sözcüklerini.

Bunu ancak bir deniz olan anlardı. Sahilsin, sahildesin, eminsin, ama denizimden kendim çıkmak ve sana öyle ulaşmak istiyorum Melek abla.

Sana öylece ulaşmak...

KANIYOR

Ah Leyla.

Gel ve kalbimdeki, aklımdaki tavşanları kovala.

Şimdi şu berrak vaktimin ortasına ne diye çağırdın bunca tavşanı.

Gözlerin bile kızarmıştı o an utancından.

Sen, benim hayatımdaki kadın olursan…

Neden olmasın ki…

Birileri gelip kalbimi kanatacaktı ve gelip sen kanattın Leyla.

Seninki de mi kanıyordu. Ne zamandır kanıyordu Leyla.

Evet şu tavşanları atmalıyım kafamdan ya da sen gelip kovalamalısın bu tavşanları Leyla.

Yaralı bir kuş gibiyim.

Kalbimden yaralandım.

Bir granit olan kalbimden

Ve yürüdü üzerime üzerime tavşanlar.

Şimdi değil, ama vakti gelince sana sorunun cevabını vereceğim Leyla.

ACIYAN KALP

Bu kalbi bunca yıl taşıttın da bana acısını yeni yeni yaşatıyorsun Rabb'im.

Dönüp bir yaşadığım hayata bakıyorum, bir de bu hayat içinde kalbime.

Plastik çiçekler gibi taşımışım kalbimi. Gıdasız ve bakımsız…

Üstüne cila çekilmiş ve öylece parlamış. Parlaklığı çevrenin içinde kaybolmuş.

Mobilyaya, pastaya, çaya ve takıya yönlendirilmiş bir kalbin acıyla ne işi olur ki Rabb'im?

Olmamış işte. Ezanı duymamış, ölü toprağının altında uykudan hayırlı olanı idrak edememiş bir kalbim varmış.

Şimdi acıyor, acısın.

Şimdi geçmişine yanıyor, yansın.

Şimdi kendini kendi mahkemesinde yargılıyor, yargılasın.

"Ölmeden önce ölünüz." Hakikatini öğrenince donup kalmışım. Bu hakikatin idraki beni öldürecekse ne güzel ölümdür o ölüm.

Ama hepsinin üstüne seni öyle bir özledim ki kızım… Leyla'm diye bağrıma basacağım günü bekliyorum.

Leyla, ah Leyla!

RENKLER

Hayat ve renk…

Hayat ve nur…

Sarı ve yeşil ya da mor ve beyaz.

Niçin kara kara düşünüyorum. İçim kara öyle değil mi?

Nedense görmedim beyaz düşüneni. Beyaz vaktimize en çok pembe yakışır değil mi?

Çünkü öyledir maviliğin içtenliği.

Mavi tükenmişse içimizde pembe ve beyazla barışığızdır.

Ya vaktin ortasına düşen kırmızı.

İlkin bir ürpertidir.

Derin bir hayret ve sonrası düşkünlük. Kırmızıya rengini veren bir kalptir. Böyle bilinir.

Sarı uçup giden gündür. Düşen yaprak, solan çiçek, kanı çekilmiş beniz…

Biz bir şekilde bütün renklerin arasındayız yani. Mesela şimdi sana basit bir soru sorsam ve bunu bilemesen "mor"armak denir.

Görüyorsun değil mi Nurhayat, neleri düşünüyorum. Sanki şimdi gücüm yok ve sanki gözüm dünyayı görmüyor. Oysa gördüğüm için bütün bunlar…

Kendime oluşturacağım adanın renklerini arıyorum Nurhayat.

Mavi, beyaz ve pembeyi seçtim kendime. Şimdi de o renklerin arasında kendime yer biçiyorum.

– Leyla, senin içini dökeceğin arkadaşın hiç olmamış anlaşılan.

– Nasıl anladın bunu?

– Aylardır dinliyorum seni ve sürekli konuşuyorsun, anlatıyorsun. Hem de ne inciler saçıyorsun bir bilsen. Anlattıklarını yazsam roman olurdu. Hem sanki bunları daha önce hiç anlatmamış gibisin.

– Haklısın Nurhayat. Ama ben oyun oynamıyorum. Bir oyundan ibaret olan dünya hayatı içinde gerçeği arıyorum. Ne tuhaf değil mi, oyunda gerçeği aramak.

– Peki ne buluyorsun? Onları da paylaşsana benimle.

– Şimdi sadece kalbimle paylaşıyorum. Her geçen gün kendime ve hayata dair öyle şeyler keşfediyorum ki, bazen şaşırıyor, bazen korkuyorum. Bunları da oyunun bir parçası hâline getirince sana anlatırım Nurhayat. Ama şimdi renklerleyim ve onları keşfim sürüyor.

SON

Yarın son defa gideceğim fakülteye. Bir yılın sonu. Son kelimesi ne fena. Son. Neyi sonlandırabildim ki ben bu yıl, içimde.

Nurhayat'ı son defa göreceğim. Melek ablaya son defa gideceğim. Gözlerime, gözlerimden kalbime, son defa bakacak Melek Abla. Ellerini tutacağım. Sımsıkı. Kalbime bakan gözlerini yanımda götüreceğim. Mustafa Cemil'e titreyen gözlerimle ürpererek son defa bakacağım. O da bana bakarsa -bakmaz ya- elektrik çarpmasını son defa yaşayacağım.

Son, son, son...

Ne çok son varmış meğer yaşanabilecek.

Sabah.

Kız kulesi bir kız gibi uyanacak uykusundan ve ben çekip gideceğim bu şehirden.

Albatros...

Uzun bir gece bekliyor yine beni.

EZAN

Senin kalbinle aklın hiç çatıştı mı Mustafa Cemil?

Derinlerden parlayan bir ışıltı, ezanların dile getirdiği hakikati yansıtıyor kalbime.

– Bu ezan sesleri hiç fark etmediğim bir tat ifade etmeye başladı benim için. Tatlı bir huzur. Bir kuş sesi, bir cıvıltı, bir bahçe. Orada ne trafik var, ne debdebe ne patırtı... O bahçe gelip gelip kuruluyor içime ezan okunurken. Sonra…

Sonra akıl başlıyor konuşmaya.

Yine aklıma takılıp gidiyorum. Aklım o derinlerdeki ışıltıyı fark edemedi. Nefsime hoş gelen bir dünyaya çağırıyor beni. Ezanlar nasıl beş vakit çağırırsa dünya yirmi dört saat çağırıyor. Şeytan yirmi dört saat çağırıyor. Susmuyor sesleri Mustafa Cemil. Dünyanın susmayan sesi ve bana şu an güzel görünen yüzü kalbimi susturuyor.

Eziliyor kalbim.

Bir hayat yaşıyorum, ama o hayatta kalbe yer yok. Kıytırık tebessümler, yapmacık sözler... Ama bağlıyor beni.

Çay içmeye gidelim diyorsun. Giderim, gittim, gideceğim. Karşı koyamadığım bir davet seninki. İnan ki senin tekliflerine ben de anlam veremiyorum, ama hayır diyemiyorum.

Çay içmeye kendim gelmeliyim.

O huzur esintisi evinizin eşiğinden kendim girmeliyim. Kendimi yenip girmeliyim. Bu mümkün olabilir mi, bunun ce-

vabını da bilmiyorum. Aklım beni dibe vurdurunca uyanacağım herhâlde ve o noktadan sonra sana geleceğim.

Ama şimdi gelmeyeceğim seninle.

– Sen bilirsin Sedat, ama ben umut denizinde bekliyor olacağım seni.

FELSEFE

– Leyla, Melek abla dersten sonra bizi bekliyor.

– Sahi mi? Zaten ben de ona uğrayacaktım. Beraber gideriz.

– Melek abla gelecek yıl için beraber kalmayı teklif edecek sana.

– Sen ne diyorsun Nurhayat!

– Evet aynen duyduğunu söylüyorum. Ne eksik ne fazla.

– Ama bana aynanın arka yüzüne geçersen beklerim seni buraya demişti, mavi bir sabah. Ne kadar baksam da aynanın sırlı yüzüne ulaşamadım. Sabahlarımsa tümüyle gri.

– Aman bırak şu felsefeyi. Ben Melek ablanın söylediklerini ilettim sana. Gidince konuşuruz. Bir yaz boyunca da düşünür durursun nasıl olsa. Hem nedir bu ayna ve mavi sabah lafı?

– Bilsem ben de sana anlatırdım Nurhayat.

– Haydi derse geç kalmayalım.

CEYLÂN

Altı yaşlarındayken annem: Artık abla oldun, pantolondan eteğe geçmelisin, demişti. Düşünebiliyor musun Leyla, o zamandan beri Melek ablayım.

Annemin bu sözünü çok ciddiye almış, kendime büyüklüğün, ablalığın yükünü yüklemiştim.

Hoşuma da gitmişti bu durum.

Hayatımda annemin yeri bambaşkaydı.

Annem ağladığında ağlar, duygulandığında duygulanırdım. Her sırımı onunla paylaşırdım.

Anneler sırlarını kiminle paylaşır peki? Tabiî ki kızlarıyla...

Annemin, özellikle başörtüsü hassasiyeti derin izler bıraktı bende.

Annem derin bir hasbilik içinde taç gibi takardı başörtüsünü. Hiç başörtüsüz görmedim onu.

Bedendeki kalp neyse annem için de başörtüsü oydu.

Saçlarına ak düştüğünü bazen abdest aldığı zaman tülbentinden çıkan teller ele verirdi.

Bu atmosferde tanıştı saçlarım başörtüsüyle.

Küçük yaşlarda kalbimde yer eden başörtüsü sevgisiyle girdim örtünün içine.

Şimdi ilk günü hatırladım da bir okyanus geçti içimden.

Başörtüsü alınacaktı bana, bir de pardösü.

İstediğimi alabilmek için dolaşmadığımız mağaza kalmamıştı.

* * *

İlk defa sokağa başörtülü ve pardösülü çıktığım zaman herkesin bana baktığını sanıyordum. Bu sıkıntı boğuyordu beni.

Kaç defa ayaklarıma dolaşan pardösü beni düşmekle burun buruna getirmişti. Sonra alıştım. Alışan benim tabiî. Zaten çevrenin pek umurunda değildi. Bunu zamanla kavrıyorsun. Yadırgayana da tepki gösterene de önem vermiyorsun. Sevinen zaten bir okyanus kılmıştır kalbini.

Kabuktan ötesini göremeyenlerle sonu gelmez imtihanın başlar. Çevrende, sokakta, okulda…

Bu imtihan hiç bitmez.

Sağlam bir duruşun varsa ve kıyafetini temsilde bir kusurun yoksa bu imtihanda bir güzellik bulur, çevrene karşı pes etmezsin.

Başımıza takılacak en güzel şey başörtüsüdür.

Zaten hanımlar ve kızlar arasında en çok muhabbeti yapılan şey başörtüsüdür.

* * *

Üniversiteyi kazanıp da kayıt yaptırmaya gelince ürkek bir ceylân gibi inmiştim şehre.

O kalabalık şehrin ortasında kimsesiz bir ada gibi. Herkes bana bakıyordu sanki. Gözlerimdeki ürkekliğe, yüzümdeki yalnızlığa.

Sığınacak ve yalnızlığımı örtecek bir ağaç gölgesi, bir kapalı mekan arıyordum. Bulsam oraya girseydim ve kapatsaydı insanlar bakışlarını.

Sabahın alacakaranlığında üzerime projektörler tutulmuş, meydanda kalakalmış gibiydim.

Ve ürkek ürkek kaydımı yaptıracağım üniversiteye gitmiştim.

O binanın kapısından adım atarken yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi ürkektim ve yalpalıyordum. Düşecektim bir yerlere.

– Hoş geldin. Kayıt için geldin galiba. İstersen sana yardımcı olabilirim. Ben bu üniversitede öğrenciyim.

Yine ürküyorum. Dengemi sağlayacak bir el, ama o elden de ürküyorum.

Ürkmek, ceylân olmanın bir gereği.

Ama o ses öyle munis ve kalbime yakın ki, o güçsüzlüğümün içinde "hayır" diyecek dermanım yok.

Teslim oluyorum, o munisliğe.

Teslim oluyorum, bu yalnızlık denizinin içinde karşıma çıkan adaya.

Ellerimden tuttular. Hayır, ellerimden değil, kalbimden tuttular, kayıt işlerini tamamlayıncaya kadar yardım ettiler.

– Yorgunsundur, gel evimize gidelim, biraz dinlen, dediler.

Otobüse binince benden önce davranıp biletimi attılar. Ah, erittiler beni.

Kalbim, kolum, kanadım, elim, ayağım kırıldı. Elsiz, dilsiz, gözsüz, gittim o gün onlarla.

Oturup çay içtik.

– İşte bu bizim evimiz, bizim kalp mekânımız. Burada yatar, kalkar, fakültemize gider, geliriz Melek kardeş. Eğer bizimle kalmayı düşünürsen, gönül evimiz açıktır ve kapısı yoktur. Ne zaman arzu edersen gel, dediler.

Ah, erittiniz beni, hayır demeye mecal mi kalmıştır.

Hepsi başörtülü olan ve daha bir saat öncesine kadar hiç karşılaşmamış olduğum bu kızlar, kısacık bir sürede kalbimde bir ada oluşturmuşlardı.

Dersler başlayıp tekrar gelince ayaklarım onların evine sürükledi beni. Orada beni çeken ve anlamlandıramadığım bir şeyler vardı. Onlarla beraber kalmaya başladım.

Girdim öylece. Giriş, o giriş.

Kapılandım bu kapıya Leyla.

Öylece, elsiz, dilsiz, gönülsüz.

Benim gibi daha nicelerine kayıt işlerinde yardımcı olmuşlardı.

Beni en çok vuran, derslerin başlamasından bir ay önce gelip bizler için koşturmalarıydı.

Bu devirde olacak şey miydi?

Başörtülü olmalarının, Müslüman olmalarının ötesinde bir şey vardı onlarda.

Gözleri yerdeydi, ama sanki o gözleriyle bir ummanı, orada da bizleri görüyorlardı. Ben Hz. Ömer (R.a.) için duyduğum karıncalara basmama hassasiyetini bu ablalarda gördüm.

Onlarla birlikte başörtüsünün koruyucu şemsiyesi altındaydım.

Bu şemsiyenin altına bir defa giren bir daha şemsiyesiz kalmak istemez, onu kaybedince kendini çıplak kalmış gibi hisseder.

Gece namaza kalkıldığında bile ilk önce başörtüsünü arar bulur ellerimiz.

Biz başörtüsüne tutunuyoruz Leyla, kim ne derse desin.

Başörtüsü bir lütuftur. Başörtüsünü elimizden almak, yüreğimizi sürekli iğneyle kazımaktır.

Dışarıda taktığım başörtümü yastığımın yanına koyup kimse görmeden öptüğüm vakitler çoktur. Gözyaşlarımla birlikteliği çoktur başörtümün.

İşte Leyla, benim hikâyem de budur.

– Ama ben elsiz, dilsiz ve gönülsüz olamadım henüz Melek abla. Olunca inşallah ben de o kapısız gönül evinize geleceğim.

SIR

Anneciğim!

Ev, yine aynı ev. Hiçbir şeyime dokunmamışsınız.

Her şey yerli yerinde, ama ben kendimi aynı Leyla olarak göremiyorum. Ev, bana bir şeyler söylemiyor.

Bir yıl içinde neyi özledim biliyor musun?

Ezan okunduktan hemen sonra penceremizin önünden geçen Salih dedeyi. Ondaki huzuru, dalgasızlığı ve zorlansa da camiye gitmesini, ezandaki ahengi. Yani ezanla birlikte Salih dedeyi.

Necip Fazıl'ın "Aynalar söyleyin bana ben kimim?" mısrası hayatımı öyle bir allak bullak etti ki anneciğim sorup duruyorum aynalara, şair gibi:

– Ben kimim?

Kimim ben anne?

Hayat oyununda rolüm ve yerim ne?

Bizleri yaratan Allah, bu kâinat içinde bana hangi rolü biçti? Diskoda göbek atmayı mı, seccadeye oturup gözyaşı dökmeyi mi? Kim doğrusunun yanında ve doğru ne? Ayna bana ne gösteriyor, aynanın sırrı nedir?

Bütün aynalar sırlı olurmuş.

Ayna ve sır.

Dünya hayatı bir oyundan mı ibaret?

Biz hâlâ oyun oynayan çocuklar mıyız ve ölüm bu oyunun bitmesi mi? Oyun bitince çocuklar evlerine döner. Peki biz oyun bitince nereye döneceğiz?

İçimdeki dalgalanmayı bir bilsen anne. İçim fırtına, içim deniz… Sahilde seni bekliyorum, ben sahilim, diyor Melek abla.

Bunca sene yaşadınız ve bana bunlardan hiç söz etmediniz anne. Neden anne?

Leyla annesine sarıldı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Nurten Hanım'ın gözleri de dolu dolu olmuştu ve gözlerinden süzülen iki damla gözyaşı Leyla'nın saçlarına düştü. Leyla'nın yangını alevlenmişti artık. Leyla yanıp bir kül olacak, külden çıkan Kaknüs kuşu gibi hayata yeni bir başlangıç yapacaktı.

Leyla ağladıkça erimekte ve içindeki göndere beyaz bayrak çekilmekteydi.

Işıklar söndü, güneş çıktı

Sabah.

Hayat.

Merhaba.

GÖKYÜZÜ

Akşam saat on civarında sular kesilmiş, yedek suyumuz da bitmişti. Sabah namazı için suyun gelmesini umut ederek hepimiz uyuduk. Zaten su, öyle çok sık kesilmezdi.

Geceyarısı, kendimi uyuduğum odanın içinde ayakta buldum. Hani insan gece uyurken uyanır, ama yatağının içindedir. Ben ise dimdik ayakta duruyordum uyandığım zaman. Saate baktım dört sularında.

Teheccüd namazı kılmaya karar verdim. Evde damla su yok. Sular gelmemişti henüz. Bütün su kapları boş.

Yaklaşık beş yüz metre mesafede bir cami vardı. Büyükçe bir su bidonunu yanıma alarak camiye abdest almaya gittim. Abdestimi aldım, taşıyabileceğim kadar da su alıp eve geldim.

Ve namaza durdum.

Ne namazdı o Rabb'im.

Arz ayaklarımın altından çekilmişti.

Uçuyordum âdeta. Namaz beni uçuruyordu.

Miraç olan namazı yaşıyordum.

Kalbim genişliyor, genişliyordu.

O güne kadar alamadığım güzel bir zevki, namaz zevkini yaşıyordum.

Zaman dursun, o zevk hemen bitmesin, hayatıma yayılsın istiyordum.

Uzun süre namazın zevkine kandım.

Sabah namazının vakti de yaklaşıyordu ve teheccüdün vakti geçiyordu.

Ezanlar okunmaya başladı.

Evdeki arkadaşlarımı da sabah namazına uyandırdım. Sular hâlâ gelmemişti.

Bidondaki su ile abdest aldılar ve namazı kıldık.

Yarın hesap gününde Rabb'ime: "Rabb'im Mustafa Cemil kulun olarak bir defa hakkıyla ve tam zevkiyle namaz kılmıştım." diyebileceğim.

Hâlâ o namazın tadını arar dururum.

TESLİMİYET

– Dur Salih dede, bana kalbini aç. Sabahın bu erken saatinde seni sıcacık yatağından camiye çeken gücü gösterir misin bana?

– Şimdi evime varacağım ve hanımın pişirdiği sıcacık çorbamı kaşıklayacağım kızım, tıpkı bütün insanlar gibi. Çorba karnımı doyuracak, midemi dolduracak. Vücudumun ihtiyacını karşılayacağım.

Ya senin sorduğun kalp? Onu aç bırakırsak olur mu? "Kalpler ancak Allah'ı zikretmekle tatmin olur." buyuruyor Allah, Kur'an-ı Kerim'de. Ben de kalbimin gıdasını almak, onu tatmin etmek için gidiyorum camiye kızım. Her sabah ezan okunurken sonraki sabaha uyanamamış olabileceğim korkusuna kapılırım. Korkarım; çünkü ölümden sonrası hayatım için sorgu var. Uyanmış olmanın şükrü olarak camiye giderim.

Kalbini aç diyorsun.

Bu, kâinatı ortadan ikiye ayırıp içini göstermek kadar zor. Kalpte önce teslimiyet olmalı. Sonra fikir, zikir, şükür, ihlas, ibadet, aşk, şevk, fedakârlık, azim, sebat…

Ne kadar güzel şey varsa hepsi olmalı, olabilmeli ki o kalp seni Allah'a götürsün, ama önce teslimiyet. Allah'a teslim olmak yani. Müslüman, teslim olan demek.

Teslim olabileceğimiz en büyük güç, Allah değil midir zaten.

KÜL

Melek abla,
Bir halk türküsünden iki mısrayla selamlıyorum vaktini.

"Her kime derdim yansam da,
Yana yana gez derler."

Leyla

Yanmanın ötesi kül olmak, külden eneye geçmektir. Ene ben demektir ve Elif ile başlar. Elif Allah'a işaret eder. Allah, her şeyin mutlak hâkimidir. Yan Leyla, yana yana gez Leyla ve gezdiğin yolların sonu Allah'a çıksın, dileğim budur.

Hani derler ya:

"Yumurtanın içindeki civciv gagası ile kabuğu kırmaya çalışır, kabuk çatlayınca içeriye ışıkla hava girer. İşte sen de kabuğunu kırmaya çalışan bir yavru gibisin.

Kabuğu kırabilirsen dışarıda bambaşka bir hayat olduğunu göreceksin."

Melek

CIVILTI

"Aynalar söyleyin bana, ben kimim?"

Leyla

"İnsan, eşref-i mahlûkattır, Leyla."

Melek

Leyla aynaların arasında kendini arayıp durmaktadır hâlâ. Bulduğu her odayı fethetmekte ve fethettiği her yeri avucunun içi gibi bilmekte ve kalbine kazımaktadır. Fethettiği yerler çoğaldıkça bir imparatorun topraklarını genişletmesi gibi kalbi genişlemekte, renklerin cıvıltısını ve ışıltısını içinde hissetmektedir.

ADA

Bu yaz bereket yüklü geçiyor Melek abla.

Nehir teyze annemi sahile çağırmış ve o da düştü sahil derdine.

"Hayatımızı yele vermişiz kızım" diyor da başka bir şey demiyor. Bu cümleyi bütün kalbiyle söylüyor ve babama da hissettirmeye çalışıyor.

Ben arıyorum.

Annem arıyor.

Salih dede, "Kalbinle barış kızım." demişti. "Ezanla barış, zamanla, toprakla ve suyla barış. Zamanın, toprağın ve suyun seni götüreceği bir yer vardır.

Onunla barış. Bütün bunları sağlayabilirsin kendinle barışırsan bu barış, senin sahilin olur." diyor.

Sahi ben de senin gibi bir sahil olabilir miyim; hatta daha da ilerisi kendimin sahili olabilir miyim?

Kütüphaneden çıkmıyorum.

Meğer okunacak ne çok kitap varmış.

İnsanın sorularına cevap verecek ne çok kitap… Okuyorum, okuyoruz ve kendi ferasetimiz ölçüsünde annemle konuşup tartışıyoruz.

Rüyalarım bir ada oluyor.

Masmavi ve dupduru bir denizle çevrili…

Yemyeşil ve kuş sesleriyle cıvıl cıvıl bir ada.

Rüyalarımda aramıyorum.

Bulduğum ada öyle huzurlu oluyor ki. Kuşlar gelip ellerime, omuzlarıma konuyor. Kimileri de şarkı söylüyormuş gibi karşımda ötüyor.

Ah sevgili adam.

Geçenlerde bir rüya gördüm yine.

Adadayım.

Uyuyorum o kuş sesleri arasında.

Yıldızlar gelip gelip içime giriyordu.

Ben yine uyuyordum.

Sonra çevreme ışık saçan bir yıldız olduğumu gördüm. Gecenin o vaktinde aydınlığın içinde seni de gördüm Melek abla. Gülücükler saçıyordun bana ve gülücüklerin bir yıldız olup yayılıyordu çevreye.

Ah Melek abla.

Allah eksiltmesin o gülücüklerini.

Seni öyle seviyorum ki...

İşte öyle.

Kalbimle birlikte selamımı iletsin bu mektup.

Hep öyle kal.

Leyla

ÇOĞALAN

Canım, iki gözüm,

Işığın kalbine düşmüş Leyla.

O ne güzel ışıktır ve sen ne güzel bir insansın Leyla.

Kalbini, içini aydınlatan bir ışığın var ve bu ışık, çevrene de yayılıyor.

Ah Leyla, şu gördüğün rüyadan sonra seni kıskanıyorum.

İçini ışıtan ışığın çoğalsın Leyla. Öyle çoğalsın ki kâinatı kaplasın. Evlerimizi, yollarımızı, kalbimizi gözümüzü…

Arıyorum demişsin.

Ara Leyla. Hiç durmadan ara. Sen aradıkça kalbini aydınlatan ışıklar düşüyor sana. Aradıkça kuvvetlenecektir o ışık. İçimizdeki ışıkları kim yakar dersin Leyla. Tabiî ki kendimiz. İçinde bulamadığın ışığı başkası sana veremez Leyla. Ve içinde ışığını kendisi bulan o ışığı kaybetmez Leyla.

Hep o ışık üzere kal ve öylece gel yanıma Leyla.

Melek

AYNALARDA AŞK VAR*

"Şu dünyada, bir ömür yaptığımız, aynalar arayıp durmaktır. Aynalar, ruhumuzun düşeceği yumuşak koyaklar; sesimizin birleşeceği bir ses… Ah, kâinat baştan başa bir aynalar denizi değil midir?"

"Her parlayan yüzeyde güneşin suretini gördüğün gibi, her nesnede, zerreden şemse her şeyde O'nun isimlerinin tecellisini bulursun."

"Küçük bir kâinat olarak sen de aynalarda değil misin parça parça; sen de ayna değil misin?"

"Biz aynaların değil, onların "sır"ı olmuş büyük aşkların peşindeyiz."

"Aynalarda aradığımız ve bulduğumuz, yalnız aşktır. Yeryüzüne düşünce sendeleyip yitirdiğimiz o büyük sır…"

"Siz aynayı sadece bir cam ve sırdan mı ibaret sandınız?"

---

* Ali ÇOLAK

ÖZLERİ DÜŞMAN

"Meyledemem ki başkasına tevbeler olsun
Hem yüzleri dost özleri düşmandan usandım"

Alvarlı Efe

Ey özü ve yüzü dost insan,

Ey etrafında çekim ağı oluşturan ve beni o çekim ağının pervanesi yapan ışık kaynağı…

Biliyor musun bana hem uzak hem de yakınsın.

"Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm
Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm"

Erdem Bayazıt

Bir yukarıdaki türkünün sözleri bir de şu iki mısra, arzla sema arasında oradan oraya savuruyor beni. Hayır, oradan oraya çarpıyor.

Ölümsüzlüğü tadabilmek…

Özleri ve yüzleri dost olanlarla olabilmek...

Ah bahtiyar insan!

Ah mankenlerden, maskelerden ve plastikten uzak insan... Toprağın ve çiçeğin insanı... Bir yaman çelişkideyim ki ilerisinde söz bitiyor. Bu çelişki sözsüz bir vadiye iteliyor beni ve orada susuyorum.

Konuşmaya başladığımda senin yanında olacağım dostum.

Suskunluk denizinden çıkınca senin sahiline ayak basacağım.

Umudum bu.

Sen, kaybolma sahilinde,

Sen, aldırma dalgalara ve denize.

Sedat

KUYU

Ne kadar uzak şeylerden bahsediyorsun Leyla.

Sanki derin bir kuyunun içerisinden konuşuyor gibisin.

Aynı zamanda kalbim kadar yakınsın ve o derece yakın konulardan bahsediyorsun.

Şu dünya var ya kızım…

Karşımda bir dağ gibi duran şu koca dünya…

Her gün kazma salladım onu eritmek için, Ferhat misali.

Her sabah uyanıp baktığım zaman dünya aynıydı ve yeniden kazma sallamasan öncekileri inkâr ediyordu.

Ayakta kalabilmek ve güçlü olabilmek için gecemi gündüzüme kattım, katıyorum.

Yeterli bir taş koparabildim mi? Evet.

Rahatça yaşayıp gidiyoruz, ama bu mücadele insanın içine bir hırs yerleştiriyor.

Dünyadan kopardıklarımın tatlı olması daha çok tat için iteliyor beni.

Gözü kapalı, hırs dolu bir yürüyüş bu.

Bu yürüyüşte bir çok güzelliği göremediğimi fark ediyor ve ürperiyorum.

Annen, senin yanına gidip geldikten sonra onunla bu konuları sık sık konuşuyoruz. Annen, kalbinde bir ışık yaktı kızım ve o ışık, onun dünyasını aydınlatıyor. Ben yakamadım. İnsanın birden değişmesi, elli yıl yürüdüğü yolu değiştirmesi öyle kolay

olmuyor. İçim gitmiyor mu, gidiyor elbet. Bir gece uyandım, salonda ince bir ışık… Merak edip gidip baktım. Bir mum yanıyor. Annen de bir köşede namaz kılıyor. Bu manzara ilk önce çok şaşırttı beni. Sonra içim cızz etti. Namazdan daha masum ne olabilir şu dünyada. Kul ile Allah arasında bir iletişim. Annene fark ettirmeden odamıza dönüp yatağa sığındım ve ağladım o gece kızım. İçimdeki şeytan o gece ilk yumruğu yedi. Biz de Müslüman bir ülkenin insanıyız, ama Müslümanlıkla aramızda dağlar dikilmiş. Her gün o dağlara su veren, onu büyüten öyle çok sebep var ki… Başta şeytan…

Annen kalbine istikameti kolay kazandırdı. Nehir teyzeyi anlata anlata bitiremiyor. Çok etkilemiş anneni. Ona bir Allah dostu gözüyle bakıyor. Bir Allah dostu gelir, beni de uyandırır belki. Kim bilir…

İşte böyle kızım.

Baban bu hâl üzredir.

İyi midir, iyice midir, var sen hesap eyle.

–Allah, sonumuzu hayreylesin baba. Bulanlar, ancak arayanlardır, derler. Umarım sen de bulursun. Aramaya ve düşünmeye az da olsa başlamış olman bile inan ki çok şey. Benim de arayışım sürüyor ve kafamdaki sorularla boğuşup duruyorum.

ÖTE

"Düşünceler insanı gerçeğe yaklaştırabilir; ancak yaşanmadığı taktirde gördüğün gerçek, hakiki gerçek olmaz.

Hakikat var olanların dışında değil, onların içinde saklıdır.

Hakikat ehli, eşyada kendisinin de ötesini görür.

Hikmet demek, eşyanın hakikatine vakıf olmak demektir. Nitekim: Allah Resulü (S.a.s) duasında: 'Ya Rabb! Bana eşyayı olduğu gibi göster!' derdi.

Efendimiz (S.a.s)'in, bu duayı yapması eşyanın hakikatının bilinmesinin önemine işarettir.

Ahiret yurdunu, bu kör gözlerle görmek mümkün değildir.

'Dikkat edin, baştaki gözler değil, göğüsteki kalpler kör olur '"

MEKANSIZ

Gecenin ortasındaydım Melek abla.

Uyanıvermişim derin uykumdan.

Uyku tutmaz denizinde.

Gidip soğuk su ile yüzümü yıkadım, kollarımı, ayaklarımı, yani abdest aldım ilk defa, öğrendiğim kadarıyla.

Nehir teyzenin verdiği ne zamandır ellerimi ve kalbimi yakan yazmasıyla başımı da örttüm.

Çeyiz sandığımdan bir seccade çıkarıp serdim odamın ortasına.

Namaza durdum.

Namaza durdu kalbim.

Mekân kayboldu Melek abla.

Mekân çekildi altımdan sanki.

Omuz başlarım yeğnileşti.

Bir ferahladım, bir ferahladım.

Genişledim, genişledim.

Büyüdüm, büyüdükçe kayboldu gölge varlık.

Rükûa eğildim, doğruldum, secdeye vardım.

Gözyaşlarım boşalıverdi artık.

Uzadıkça uzadı secde.

"Hiç bitmese Allah'ım bu secde!" dedim.

Namaz buysa Melek abla, namazdaki lezzet buysa, insan başını nasıl kaldırır ki secdeden?

Namaz miraçsa; miracım oldu Melek abla.

Ve bitti. O iki rekât namazın ardına rekâtlar ekledim. Unuttum kaç rekât oldu. Uçtum, uçtukça açtım kanatlarımı.

Hep yeşile düştüm, hep huzura...

Ezanlar başlayıverdi Melek abla.

Ne coşkun, ne gür ezanlardı.

Kâinatı derin uykusundan uyandıran ezanlar.

Seccadeyi toparlamak için uzanınca secde edilen yeri ıpıslak gördüm. Alıp kalbime bastım.

Gözlerime sürdüm, gölge varlığa sürdüm.

"Rabbim sahildeki ilk secdemi senin için gözyaşıyla süsledim, bu seccade şahidimdir." dedim.

Oturdum ezanları dinledim.

Penceremizin önünden geçti yine Salih dede.

"Salih dede, yolun, yolum olsun, izin, izim…" dedim.

Döndüm odama, döndüm kendime ve Allah rızası için niyet ettim sabah namazının sünnetine.

İşte hâl bundan ibarettir ve kalbimin ucu tutuşmuştur Melek abla.

Sevgimle…

Leyla

UCU YANMIŞ

Ne çok ağlattın beni Leyla.

Ne çok geceler kalkıp namaza durdum senin adına. Ne çok şükrettim ucu yanmış kalbine.

Tut Leyla, sımsıkı tut.

Miraç olan namazını tut.

Sana şahitlik edecek seccadeni tut.

Rabbin için döktüğün gözyaşlarını tut. Sar sarmala onlarla kendini.

Bahçene dolan ışıklar çiçeğe durmuş; hatta çiçeklenmiş Leyla.

Denizin, berrak sulara dönmüş, deniz seni arındırmış ve öylece çıkarmış sahile. Sahili bulmuş, hatta sahil olmuşsun Leyla. En durgun ve en huzurlu sahil; hem de arana arana bulunan sahil ne kıymetlidir bir bilsen. Şimdi sen oradasın Leyla. Hep orada öyle ve tertemiz kal.

Bütün dualarımda sen varsın Leyla.

Melek

KALP VE SALAHI*

"Kalp, kendisine itaat olunan bir hükümdar ve bir söz sahibidir. Diğer uzuvlar onun emrinde ve hizmetindedirler. İşte bu hikmete binaendir ki, Allah Resulü (s.a.s) şöyle buyurdu: 'Haberiniz olsun; bedende öyle bir et parçası vardır ki, onun salahı bedenin salahıdır, onun fesadı bedenin fesadıdır. İşte o kalptir.'

Kalbin ıslahı, kalbi kötü huylardan ve kötü fikirlerden uzaklaştırıp temiz huy ve güzel sıfatlarla onu süslemektir.

Akıl ise; iyilik ve kötülüğü, doğru ile yanlışı, faydalı ile zararlıyı ayırt eden bir alettir. Dolayısıyla akıl; nefse de, kalbe de hizmet edebilir.

Akleden kalbin kontrolündeki nefsin üç gücünden istifade eder. Öfke gücü, yiğitliği; şehvet gücü, iffeti; akıl gücü de hikmeti üretir.

İslam'da nefis terbiyesi ve insanın kendini tanıması önemlidir. Nefsin veya benliğin mahiyetini oluşturan zihnî, hissî ve fizikî kapasitelerin; az yemek, az konuşmak, az uyumakla kontrol edilmesi, İslam'ın önemli bir terbiye metodudur.

Nefsin terbiyesine tefekkür ve okumakla da katkıda bulunarak, kalbin yolculuğunda denge gözetilmiş olur.

---

* www.hicretonline.com/tasavvuf/tasavvuf.htm)

İnsan-ı kâmil olma yolculuğu, nefse hizmet eden aklı, nefsin kumandasından çıkarmaya; istekleri meşru daire ile sınırlandırıp, aklı kalbin kumandasına vermeye bağlıdır. Yolculuk esnasında da ifrat ve tefrite düşmemek için, kalbî hayatı; akıl, mantık ve adaletle dengelemek gerekir. Kişi, bu nefis terbiyesini, ya velayet yolu ile (az konuşma, az yeme, az uyuma) ya da zikir, fikir ve şükürle veya ikisinin birleşimi olan 'akleden kalp' ile yapabilir."

KANMAK

- Dur Leyla'm, can kuşum, o seccadeyi bana ver, bir de ben namaza durayım, bir de ben ıslatayım. Tam bir saattir seni seyrettim kapı aralığından. Seyrettim, düşündüm; düşündüm, seyrettim. İnsanın gerçeği görmesi ne kadar zor; gerçek ise ne kadar yakınmış meğer. Gözlerimiz kör olmuş ve bu kalbimize de aksetmiş kızım. Kalp körlüğü ne zormuş meğer.

- Anne bu ilk namazımdı benim. İlk secdem, ilk ağlayışım, ilk yakarışım. İnceldim ve eridim anne. Çölün ortasında su bulmuş, suya kanmış gibiyim. Bir yıl önce üniversiteye hazırlanırken odamda ne kadar mutsuzdum. Üniversitenin bile anlamı yoktu, ama orada hayatı gördüm. Anlamı olanı ve olmayanı gördüm. Hayatı anlamlı ve anlamsız yaşayanı gördüm. Dışı güzel, içi çirkin olanı, dıştan anlaşılmasa da içine doğru alabildiğine derin olanı gördüm. Hani güzel bir söz var bununla ilgili: Ne elbiseler gördüm, içinde insan yoktu; ne insanlar gördüm, üzerinde elbise yoktu.

Varlıkta yoksulluk, yoksullukta zenginlik yaşayanlar var anne ve biz yıllarca varlık içinde yokluğu yaşayıp durmuşuz. Şimdilerde zengin bir ülkenin kapısını aralamanın mutluluğunu yaşıyorum. Görüyorum ki sen de oradasın anneciğim, ah anneciğim…

ŞÜPHE

Kızım, Leyla'm,

Yakın gel bir hâlleşelim.

Bu gün iş yerinde oturuyorduk, iki dostumla. Onlar aralarında bir sohbete dalıp gitmişlerdi. Bir ara dikkat ettim, Allah ve yaratılıştan bahsediyorlardı.

Şunu sordu arkadaşımdan birisi diğerine:

– Peki sen hiç Allah'ın varlığından şüphe etmiyor musun?

– Cancağızım, nasıl ki ben varım, şu gördüğün Dünya da var. Onların varlığından nasıl şüphe etmiyorsam Allah'ın varlığından da zerre şüphe etmiyorum. Sana bir hikâye anlatayım. Bir gün bir adam ulu bir kişiye gelip demiş ki:

"Ben Allah'ın varlığına bin bir delil buldum."

Demiş ki Allah dostu:

"Demek ki sen Allah'ın varlığına bin bir şüphe ile bakıyormuşsun."

Evet dostum, delil istersen şu karşında duran kâinat yeter. Nasıl ki, Bir köy muhtarsız olmaz. Bir iğne ustasız olmaz, sahipsiz olamaz. Bir harf kâtipsiz olamaz. Peki son derece düzenli şu memleket nasıl sahipsiz, hâkimsiz olur? Ve o hâkimin varlığından nasıl şüphe edilir?

Arkadaşımdan bunları işitince kara kara düşünmeye başladım. Düşüncelerim karardıkça içim aydınlanmaya başladı kızım.

YEDİVEREN

Melek abla,

Ben sizin kadar erken tanışamadım başörtüsüyle.

Vuslatımız geç oldu yâr ile. Gel gör ki gönlümüzün dillendirilme vakti gelmiş bir kere.

Her defasında siz ve arkadaşlarınız beni öyle sıcak karşıladınız ki…

Şimdilerde anlıyorum, yüzlerinizde tebessümün neden hiç eksik olmadığını.

Bir tebessüm, sadakaymış. Nice sadakalara değer şeyler öğrendim burada.

Öyle güzel davet ediyordunuz ki gönüllerinize. Sorgusuz sualsiz alıyordunuz içinize.

Yüreğimin yağmur sularıyla yıkandığını hissediyordum.

Sonsuzluğa açılan bir kapıdan ışık yükseliyordu.

İlk defa burada başörtüsü taktım. Sanki kalbimi başörtüme koymuşum da kalbim başörtümde atıyordu. Çocuklar gibi sevinçliydim.

Ailem de ortak oldu sevincime. Gözleri dolu dolu oldu babamın. Sonra dayanamayıp ağladı. Bedenim dünyada olmasına rağmen ruhum huzur âleminde yerini bulmuştu. Anladım ki nasıl ruh bedenin içinde gizlenen bir güzellikse beden de tesettürle, baş da örtüyle gizlenip güzelleşmelidir.

Pardösü giydiğimde eskisinden de hürdüm artık. Kuşlardaki kanat, bendeki pardösü. Güllerdeki şebnemler, bendeki pardösü.

Şebnemler güllere nasıl ferahlık veriyorsa, pardösüm de bana öyle serinlik olmuştu.

Şebnem güllere yakışıyordu.

Benim gayem, bir yediveren gülü olmak.

Hani onlar, her mevsim açarlar ya benimkisi de o kabilden. Yedi gün, yirmi dört saat açmak. Solmamak, soldurmamak. Tıpkı sizin gibi.

Bir gül olabilseydim yediveren olurdum. Hep dipdiri olsun, yediveren olsun.

Melek abla, yanmadan edemiyorum yanmadan geçen zamanlarıma.

Leyla'n, Leyla olma yolunda şimdi…

Leyla'n, Melek abla olma yolunda şimdi…

Leyla

MESAFE

Kendim, kendime ne kadar uzak; ne kadar da yakınmışım meğer Nehir teyze.

Aradaki bu mesafeyi eritince kendimi buldum. Hakikatin dışarılarda olmadığını, ışığın içimde parlayıp durduğunu gördüm ve aydınlandı içim. Çocukluğumdaki ışıltıya büründüm yeniden.

O aziz hatırana büründüm Nehir teyze. Bir gece yarısı alnımı seccadeye koydum. Mekân kayboldu ve mekânsızlıkta eriyip gittim. O mekânsızlıkta seni buldum. Seni gördüm bulutların arasında.

İçimdeki suyu durulttun ve beni de berraklaştırdın Nehir teyze. Allah da seni durultsun ve berraklaştırsın.

Şimdi kendim de bir kanat olmak için bir başka kanadın altına sığınmaya gideceğim.

Sofralarında aşk, yemeklerinde ihlas ve gözlerinde nur olan arkadaşlar gördüm. Oraya gideceğim Nehir teyze.

Bana kucaklarını ve kalplerini açan arkadaşlarımın yanına gideceğim. Melek ablama gideceğim.

Sakın üzülme, seni ziyarete gelirim.

Hem benim odama sahilini arayan bir başka Leyla gelir, bakarsın. Sen ona saç ışıklarını Nehir teyze, bu kirli dünyada temiz bir ada gibi duran pansiyonuna yeni öğrenciler gelecektir nasıl olsa.

Ah Nehir teyze, bir bilsen seni nasıl seviyorum. Şimdi ver elini öpeyim. Kalbim dayanamayacak sonra.

– Yolun ve kalbin açık, ışığın dâim olsun Leyla kızım.

GELİŞ

Geldim Melek abla.

Aynaları yendim ve deldim de geldim.

Aynanın ruhumu gösteren derinliğinin arka yüzüne geçtim de geldim.

Tövbe vadisinde arındım da geldim.

Seccademi gözyaşımla yıkadım da geldim.

Elsiz, dilsiz ve gönülsüz oldum da geldim.

Bir ulu kapıya girer gibi dizlerimi kırarak, başımı eğerek geldim.

İçimde bir tek dalga bırakmadan geldim.

Bir yılımın sonunda kaçtığım kendimi bularak geldim.

Geldim işte, boş ve istikametsiz bir nefer gibi. Yönüm yok, kendime yön bulmaya geldim.

Kanadım yok, kendime kanat bulmaya geldim.

Bir başkası için derdim yok, kendime dert bulmaya geldim.

Elsiz, dilsiz, gönülsüz oldum da geldim.

Beni doldur Melek abla.

Bana, bir başkası için ağlamayı öğret.

Bana, başkalarının acısı ile kıvranmayı öğret.

Ne çok şey istiyorum değil mi Melek abla.

Ve biliyorum ki bütün bunları kendim ve içimde bulmalıyım.

– Hoş geldin Leyla, kalbime, evime hoş geldin!

EVCİK

Bir öğrenci evi
Rengârenk çiçekli perdeler
İki masa
Birkaç sandalye
Üç divan
İki üç minder
Yeterince kap kacak
Kitaplar, defterler, kalemler
Çiçekli kapla kaplanmış
Üç kutucuk, komodin
Bir bardak içinde bir demet karanfil
Kırmızı ve pembe
Birkaç fotoğraf
Hoşgörü, sevgi, samimiyet, dua, tebessüm
Birkaç gönül
Ve paylaşım

İSTEMEK

Beraber gezdik, oturduk çay içtik, hep seni dinledim Sedat.

Söz nerede kaldı diyebilirsin. Söz içimizde büyüttüğümüz, kalbimizle suladığımız, içine aşkımızı kattığımız bir oktur bizim için ve ok bir defa atılır. O bir oku, öyle besleyip kavileştiresin ki, tek atımla hedefi can evinden vursun.

İşte ben buyum, uzun zamandır gelip gördüğün, izlediğin Mustafa Cemil bu. Hani senin ifadenle kendime oluşturduğum adada asıl amacım, kendimi yaşamak. Ama bu aynı zamanda yaşatmak için yaşamak.

İslam bu yüzyılda nasıl yaşar?

İnsanlar İslam'ı yaşarsa yaşar.

Biz İslam'ı yaşatmak için yaşıyoruz.

Kuru kuru İslam'ı anlatmak değil, İslam'ı yaşayarak anlatmak bu.

Benim ve arkadaşlarımın hayatı bir dil oluyor ve insanlara, çevremdekilere bir şeyler ifade ediyor; hatta sana…

Şükrediyorum Allah'a İslam'ı yaşayan bir aile ortamından geldiğim, üniversite yıllarımda ise bu ortamın içinde bulunduğum için. Bu bir kısmet meselesi. Nimeti veren Allah'a şükrediyorum.

Sen de bu hidayet nimetine sahip olmak istiyorsan, onu istemelisin. Son sözüm budur Sedat. İstersen sahip olabilirsin. İste ve kalbini dinle derim, vesselam.

BOŞLUK

Leyla.

Yalnızlık boşluklardan oluşur. İçimizdeki boşluklar çoğaldıkça yalnızlık bizi o boşluğa çeker ve yalnız kaldığımızı, yalnız olduğumuzu sanırız.

Oysa bizlerin içinde, hatta kalbinde boşluk olmamalıdır.

O boşluk, inanç boşluğudur.

O boşluk, hedef boşluğudur.

O boşluk, arkadaş boşluğudur.

Bizim imanımız, hedefimiz ve arkadaşımız var; o halde boşluğa yer yok.

Yalnızlığa yer yok Leyla.

Hem biliyor musun, yalnızın dostu çoğu zaman şeytandır. Onun için insan, yalnız yaşamaktan ve yalnız kalmaktan çekinmelidir.

Bizim kalbimiz ve zihnimiz lebalep hedefimiz ve inancımızla doludur. Bizi bir an bile yalnız bırakmaz.

SINIFA BAKMAK

Sınıfa bakıyor musun hiç Mustafa Cemil?

Bahçedeki çiçeklere bakar gibi değil de görmek için bakmaktan bahsediyorum.

Kaç kişi var sınıfımızda. Diyelim kırk. Kırk aynı dünya, kırk ayrı ufuk, kırk ayrı kalp.

Kimileri kimilerini çekerken kimileri kimilerini itiyor.

Kimilerinin etrafında halkalar oluşuyor. Kimileri ise bu halkayı oluşturan oluyor.

Ve o halkaların orta yerinde bahçeler var. Kimi aydınlık bir bahçe, kimi karanlık koridorları olan muhkem binalı bir bahçe. Kimisi minare gölgesi düşürüyor oraya, kimisi makyaj kokusu. Ve bizler halkalar arasında halkalana halkalana yaşıyoruz. Adına yaşamak dediğimiz şey bazen öyle bir muamma oluyor ki…

Düşünmekten beynimin patlayacağını hissediyorum. O an kendimi karanlık ve esrarlı, ama boğucu koridorda buluyorum.

Maviyi özlüyorum. Maviyle bir araya gelmiş yeşili. Bahçeyi…

Sonra ezanla dolmuş bahçeler geliyor kalbime.

Sen geliyorsun.

Uzaktan Leyla ile Nurhayat ürkek ve utangaç siluetleriyle geçip gidiyorlar. Beyaz bir yol kalıyor arkalarında. Hiç arkalarına dönüp bakmıyorlar. Hiç karanlık koridorların gölgesi düşmüyor üzerlerine. Ve onların ardına takılan başka kızlar. Halkanın zincirleri. Utanarak basıyorlar arza. Börtü böceği rahatsız

etmekten korkar gibi. Birisinin sohbetini bölmenin derin ezikliğini yaşar gibi konuşuyorlar. Renklerden, denizlerden ve kalplerden konuşuyorlar.

Bir başka halkanın içine düşüyorum sonra. Baş ağrılarım, hafakanlarım artıyor. Dipsiz kuyulara dönüyor halkamız. Ben buranın adamı değilim, diye bağırıyorum, ama sesim de kayboluyor. Düşüyor, düşüyorum. Allah'ım başım çatlayacak diyorum. Başımı benden kurtar. Duvarlar açılıyor o an. Duvarın arka yüzünde başka bir bahçe görüyorum. Çay kokulu bir bahçe... Biraz pilav kokusu karışmış. Sadelik içinde çay kokulu bir bahçe…

Halkanın her ferdinde sadelik görüyorum, seni görüyorum. Halkanı gittikçe büyütüyorsun ve beni görünce yer açıyorsunuz. Biliyorum ki bana ayrılmış bir yeriniz hep oldu. Ben uzaklaşsam da kaçsam da gelmesem de sizler hep aynı yerde durdunuz. Hatta her defasında mesafeyi daraltınız. İçimdeki buz dağları her yaklaşmanızda eridi. Sular durdu ve sahil dinginleşti. Denize baka baka geliyorum size. Sahilde aynı türküyü söylemek, sınıf içindeki bulunduğum halkayı değiştirmek, için, karanlık koridorlardan geçmemek ve sizlerle çay içmek için geliyorum.

– Hoş geldin kardeşim, sağlam geldin, emin geldin. Hoş geldin!

AYNAYA İYİ BAK

"Ey dost! Söyle bana ne getirdin?

Bilirsin dost kapısına eli boş gidilmez."

"Bilirim bilmesine; lâkin bîkararım, çaresizim. Hangi bir şeye uzandımsa elim boşta kaldı. Bir katreyi ummana, bir habbeyi kubbeye nasıl getirebilirim. Huzuruna kalbimi ve canımı bile getirmiş olsam, Kirman'a kimyon götürmüş sayılırım. Kirman ki kimyon diyarıdır. Senin eşsiz güzelliğinden başka, bu ambarda bulunmayan tohum yoktur. Bu dünyada hiçbir kıymet yoktur ki sende ondan -hem de deryalar dolusu- bulunmasın. Düşündüm, 'Senin eşsiz güzelliğine layık hediye nedir?' diye. Ancak sine nuru gibi bir ayna getirmeyi uygun buldum. Herkes bilir ki; güzel yüz aynaya âşıktır. Ona baktıkça güzel yüzünü göresin. Güzel yüzünü gördükçe, bütün güzelliklerin sahibini, mutlak güzeli hatırlayasın. Çünkü gölgenin varlığı Güneş'in mevcudiyetine delildir."

KEPENK

Kalp durmadıkça serüven devam eder, etmiştir ve edecektir. Yollar bir olsa da kalpler arasında ayrı serüvenlerin yaşanması kaçınılmazdır.

Aynalar ve Renkler, bu noktada soldu, kepenklerini indirdi ve kapandı. Melek abla, yan odadaki Nurhayat ile Leyla'nın mutluluk dolu fısıltılarını dinleyerek uyuyor ve bu duygular ile Melek abla olma yolunda mesafe kat ediyor.

Mustafa Cemil, çoğalarak yürümenin ferahlığını yayıyor hayatına.

Nurten Hanım, içindeki kora üfleme telaşında. Cevahir'i de bu uğraşa ortak etmeye çalışıyor ve kor gittikçe güçlenip kendilerini aydınlatan bir ışığa dönüşüyor.

Nehir teyze, pansiyondaki küçük ülkesinde ışık saçmaya devam ediyor. Kızları, dünyanın kirli yüzünden koruma, güzel yüzünü gösterme gayretiyle.

Sedat, Mustafa Cemil ile güzel bir yolu didişerek yürüyor. Yolun sonundaki ışığa uzanmaya gayret ediyor. Yeter ki insanın içine düşsün bir defa o gayret.

Ve diğer insanlar…

Onların zaten işi vardı ve işlerinde yoğun bir atmosferde çalışıyorlar.

Aynalar ve renkler oldukça hayat ve eser devam edecektir ve kapı kapanmamıştır.

İçeriden açılan kalp kapısından birileri çıkıp bizleri dürttükçe de Aynalar ve Renkler sürecektir.

Aynaya baktım
İyi ki baktım
Sağ ol ayna

17 Eylül 2003
Yağmurlu bir eylül sabahı.
Dünya üstü, İstanbul.
Zaman tam olarak dünkü bu vakit.